

del barri de Les Valls, i fruit del matrimoni foren els quatre fills, anomenats Pepito, Jaume, Flora i Gabriel.

El gran, en Pepito, seguí l'ofici del pare, fins que arribada la guerra civil hagué d'incorporar-se, morint qui sap a quin lloc d'algun front de batalla, allà per l'Ebre.

En Jaume anà a Barcelona a fer d'argenter, fins que per la trista circumstància de la mort del seu germà, al final de la guerra, es féu càrrec de l'activitat.

La Flora, al morir la seva mare, es sent encara molt joveneta, hagué de portar el pes de la casa i atendre la botiga. Tothom la recorda pel seu tracte tan dolç i humà.

Hagué d'amagar-se una temporada i finalment, gràcies a la intervenció d'algun membre dels qui manaven al poble, pogué reintegrar-se al seu domicili i reintegrar-se a la fleca. S'incorporà a la contesa amb els de la seva lleva, servint a sanitat fins que, acabada aquesta malaurada època de guerres i misèries, es reincorporà al Seminari per acabar la carrera eclesiàtica.

Ordenat Sacerdot, exercí com a clergue a Olesa de Montserrat, població que encara en guarda un agradable record de la seva estança en aquella Parròquia. D'allà passà a la Puríssima de Sabadell, deixant també un nombrós número d'amics

lorós a les valls i riberes de rius i pantans, i molt insà. Cap a la part montanyenca ja és més sua. Als rius abunden els peixos, caimans i tortugues, i a les voreres la garça blanca, la iguana, el mono saraguate, serps verinoses i aus de formosos plumatges i saborosa carn.

Dins d'aquest Departament on Mossèn Gabriel desenvolupava la tasca apostòlica, s'hi troven també restes arqueològiques importants de la cultura maia, cosa que ens demostra l'avançament en que estava aquella cultura de l'Amèrica Central en l'època precolombina.

Per a poder exercir, el Govern d'aquella Nació, a l'any 1957 l'obligà a naturalitzar-se guatemaltenc, ciutadania que conservà, compartida amb l'espanyola, fins que per la malaltia que va contraure, hagué de retornar a Catalunya. A l'any 1959, ja li atorgaren la cèdula missional, equivalent al nostre Passaport, i aleshores sí que es pogué moure més lliurement i àmplia que abans.

La seva exhaustiva dedicació a la cristianització d'aquella immensa zona, no passà desapercibuda pels seus Superiors ni pels habitants del Petén, que demanaren fos el seu Pastor. El Vaticà, després d'estudiar amb rigor l'activitat, comportament i coneixements de Mossèn Gabriel, l'honorà nomenant-lo "Monsenyor", dignitat i lloc de responsabilitat equivalent al de Bisbe.

A La Roca es celebrà molt efusivament aquesta bona nova, que a l'hora que honorava i premiava a un dels seus fills, era motiu d'orgull i satisfacció pel poble que el va veure néixer, créixer, i del que ell mateix mai se'n volgué separar, malgrat el distanciament geogràfic. Molt joiós tothom, se li regalà per subscripció popular el bàcul i altres ornaments distintius de la seva dignitat, i per tal que exercís el sagrat ministeri sacerdotal per aquelles llunyanes terres.

Ja monsenyor, el seu treball devingué encara més esgotador, doncs hagué de recórrer aquells escampats i distanciat nuclis o missions anomenades Ixbobo, Dolores, San Francisco, Chacte, Caucis, Chacalte, etc. etc. i no pas amb mitjans de locomoció confortables, sinó que a peu o amb cavall o ruc.



Cachaca, St. Luis, el 28-IX-1962.

L'últim, en Gabriel, desde petit havia sentit dintre seu la vocació del sacerdot. El seu pare no s'oposà pas a aquesta decisió, ja que la família, a més d'ésser d'arrelades conviccions cristianes, a l'hora era molt comprensiva amb la voluntat de cadascun dels fills.

Acabat aquest petit esboç de l'origen d'implantació i arrelament de la família Viñamata a La Roca, passem a retrar un pòstum homenatge al recentment traspasat Mossèn Gabriel Viñamata Castellsaguer, que nasqué el 23 d'abril del 1913.

Com hem dit abans, des de la més tendra infantesa, sentí la vocació sacerdotal, essent un devot del Sagrat Cor de Jesús. A La Roca féu la vida corrent de la seva edat, freqüentant l'escola, l'Església—amb més assiduitat que els altres—i jugant pels carrers fent més o menys les mateixes entremaliadures de la mainada d'aleshores, fins al moment de l'ingrés al Seminari de Barcelona.

L'horitzó de la vocació sacerdotal l'encaminà cap al difícil i sacrificat compromís de les Missions. Després del Seminari de Barcelona, passà a estudiar a l'Institut Espanyol de Missions estrangeres, a Burgos.

A l'esclat de la guerra civil, l'any 1936, es trobava a La Roca de vacances. Passà com tanta gent uns primers moments d'amargor i persecució, en el seu cas per ésser un futur sacerdot.

i gratíssima recordança. A partir d'aquí, passà a les Missions, l'anhel de la seva vida, i a l'any 1956 concretament i amb aquest motiu, les dues poblacions esmentades li lliuraren un llibre amb el recull de les seves obres i activitats.

Marxà cap a Amèrica i per primera vegada arribà a Nova York, on ja l'esperaven uns parents allà establerts de molts anys, descendents d'Orrius i Vilanova de La Roca, i, que per cert, a l'any 1929, amb motiu de l'exposició de Barcelona, vinguéren a casa seva a passar una temporada, i conèixer els familiars i país dels avantpassats.

Com anècdota explicava que a Nova York va arribar-hi vestit amb sotana, que li feren canviar pel "clergyman", no s'estilava pas com aquí. Aquests nordamericans, fins i tot amb religió ja anaven avançats...

Començà la tasca primer a Colòmbia i després a Panamà, per passar finalment a Guatemala, país en el que desenvolupà ja definitivament la seva missió fins al retorn a Catalunya.

Ja a Guatemala, el destinaren a les Missions de Flores, capital del Departament del Petén, situat a la part septentrional, i que té una superfície de 39.300 km². (la província de Barcelona en té 7.690), amb una reduïda població, la majoria indis maies, que viuen dedicats a la caça i pesca, amb els més primitius mètodes. El clima en aquella zona selvàtica és molt ca-

CARNISSERIA-POLLERIA
CANSALADERIA

**JOAN
FRADERA**

Carrer Espronceda
Telèfon 842 07 15
LA ROCA DEL VALLÈS